

2. Liidu õigust tuleb tõlgendada nii, et direktiivi 2006/112 artikliga 167, artikli 168 punktiga a ja neutraalse maksustamise, õiguskindluse ning õiguspärase ootuse põhimõtetega ei ole vastuolus see, kui arve saajal ei lubata kasutada õigust arvata maha sisendkäibemaksu, olgugi et selle arve väljastajale saadetud maksu korrigeerimise teates ei ole viimase deklareeritud käibemaksu korrigeeritud. Kui aga, võttes arvesse pettust või rikkumisi, mille on toime pannud arve väljastaja või mis on toime pandud enne selle tehingu toimumist, millele ta mahaarvamisõiguse saamiseks tugineb, leitakse, et see tehing ei ole tegelikult toimunud, tuleb tuvastada, võttes arvesse objektiivseid tõendeid ja nõudmata arve saajalt, et ta viiks läbi selliseid kontrollid, mida ei ole kohustatud tegema, kas arve saaja teadis või oleks pidanud teadma, et nimetatud tehing oli seotud käibemaksupettusega — asjaolu, mida tuleb kontrollida eelotsusetaotluse esitanud kohtul.

aspektide kohta, nõukogu 25. juuli 1985. aasta direktiivi 85/374/EMÜ liikmesriikide tootevastutust käsitlevate õigus- ja haldusnormide ühtlustamise kohta tuleb tõlgendada nii, et nendega on vastuolus selline siseriiklik õigusnorm, nagu on kõne all põhikohtuasjas, mille kohaselt saab tarnitud toote puuduse tuvastamisest tingitud sellise tagasi maksamise nõude, nagu enamakstu tagastamine, esitada üksnes ajavahemiku eest, mis on möödunud alates taotluse esitamisele eelnenud viimasest puudusega veearvesti näidu esitamisest.

⁽¹⁾ ELT L 171, lk 12.

⁽²⁾ ELT L 210, lk 29.

⁽¹⁾ ELT C 80, 17.3.2012.

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Krajský súd v Prešove (Slovakkia) 6. novembril 2012 — Spoločenstvo vlastníkov bytov MYJAVA versus Podtatranská vodárenská prevádzková spoločnosť, a.s.

(Kohtuasi C-496/12)

(2013/C 86/10)

Kohtumenetluse keel: slovaki

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Krajský súd v Prešove

Põhikohtuasja pooled

Hageja: Spoločenstvo vlastníkov bytov MYJAVA

Kostja: Podtatranská vodárenská prevádzková spoločnosť, a.s.

Eelotsuse küsimused

1. Kas Euroopa Liidu direktiive, sealhulgas Euroopa Parlamendi ja nõukogu 25. mai 1999. aasta direktiivi 1999/44/EÜ ⁽¹⁾ tarbekaupade müügi ja nendega seotud garantiide teatavate aspektide kohta, nõukogu 25. juuli 1985. aasta direktiivi 85/374/EMÜ ⁽²⁾ liikmesriikide tootevastutust käsitlevate õigus- ja haldusnormide ühtlustamise kohta ja teisi tarbija-kaitsel käsitlevaid direktiive tuleb tõlgendada nii, et juriidilisel isikul on õigus samale kaitsele kui tarbijal, tingimusel et ta toimib nende direktiiviga hõlmatavate lepingute alusel muudel eesmärkidel, kui need, mis on seotud tema majandus- või kutsetegevusega?
2. Kas Euroopa Liidu direktiive, sealhulgas Euroopa Parlamendi ja nõukogu 25. mai 1999. aasta direktiivi 1999/44/EÜ tarbekaupade müügi ja nendega seotud garantiide teatavate

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Itaalia) 19. detsembril 2012 — Loredana Napoli versus Ministero della Giustizia — Dipartimento Amministrazione Penitenziaria

(Kohtuasi C-595/12)

(2013/C 86/11)

Kohtumenetluse keel: itaalia

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Põhikohtuasja pooled

Kaebaja: Loredana Napoli

Vastustaja: Ministero della Giustizia — Dipartimento Amministrazione Penitenziaria

Eelotsuse küsimused

1. Kas direktiivi 2006/54/EÜ ⁽¹⁾ artiklit 15 (rasedus- ja sünnituspuhkuselt naasmine) saab kohaldada kutsekoolitusel osalemise suhtes, mis on töösuhtega lahutamatult seotud, ja kas seda tuleb tõlgendada nii, et rasedus- ja sünnituspuhkuse lõppedes on töötajal õigus, et ta võetakse tagasi samale koolitusele, mis on veel pooleli, või võib seda tõlgendada nii, et naistöötaja võib võtta järgmisena korraldatavale koolitusele vaatamata sellele, et on ebaselge vähemalt see, millal see toimub?
2. Kas direktiivi 2006/54/EÜ artikli 2 lõike 2 punkti c, mis loeb diskrimineerimiseks igasuguse halvema kohtlemise seoses rasedus- või sünnituspuhkusega, tuleb tõlgendada

nii, et see tagab naistöötajale absoluutse kaitse igasuguse olulise ebavõrdsuse vastu, mida ei saa piirata lahknevate huvide alusel (Euroopa Kohtu 30. aprilli 1998. aasta otsus kohtuasjas 136/95: Thibault), nii et sellega on vastuolus liikmesriigi õigusnormid, mis nõudes kutsekoolituselt kõrvaldamist ja samas tagades õiguse registreeruda järgmisena korraldatavale koolitusele, taotlevad sobiva koolituse tagamise eesmärki, kuid jätavad naistöötaja ilma võimalusest saada varem, koos meessoost konkursi- ja koolituskasas- tega uuele ametikohale, millega kaasneks vastav töötasu?

3. Kas direktiivi 2006/54/EÜ artikli 14 lõiget 2, mis sätestab, et erinev kohtlemine ei ole diskrimineeriv, kui see põhineb omadustel, mis on oluliseks kutsenõudeks, tuleb tõlgendada nii, et see lubab liikmesriigil tööle pääsu edasi lükata, nii et see kahjustab naistöötajat, kes ei saanud rasedus- ja sünnituspuhkuse tõttu kutsekoolitust täielikult läbida?
4. Küsimuses c kirjeldatud juhul ja kui nõustutakse, et artikli 14 lõige 2 on selle suhtes *in abstracto* kohaldatav, siis kas seda sätet tuleb koosmõjus proportsionaalsuse üldpõhimõttega tõlgendada ikkagi nii, et sellega on vastuolus liikmesriigi õigusnormid, mis nõuavad rasedus- ja sünnituspuhkuse tõttu puudunud naistöötaja kõrvaldamist koolituselt, selle asemel et tagada paralleelse järeleaitamiskoolituse korraldamine, mis võimaldaks koolituse puudujääke vältida, ühitades niiviisi töötavate emade õigused ja avaliku huvi, millega aga kaasneksid sellise võimaluse pakkumisest tulenevad korraldus- ja finantskulud?
5. Kas juhul, kui direktiivi 2006/54/EÜ tõlgendatakse nii, et eespool nimetatud liikmesriigi õigusnormid on sellega vastuolus, sätestatakse sellega selles osas liikmesriigi kohtu poolt vahetult kohaldatavad *self-executing* õigusnormid?

(¹) Euroopa Parlamendi ja nõukogu 5. juuli 2006. aasta direktiiv 2006/54/EÜ meeste ja naiste võrdsuse võimaluste ja võrdse kohtlemise põhimõtte rakendamise kohta tööhõive ja elukutse küsimustes (ELT L 204, lk 23).

Isdin, SA 19. detsembril 2012 esitatud apellatsioonkaebus Üldkohtu (neljas koda) 9. oktoobri 2012. aasta otsuse peale kohtuasjas T-366/11: Bial-Portela & Ca, SA versus Siseturu Ühtlustamise Amet (kaubamärgid ja tööstusdisainilahendused)

(Kohtuasi C-597/12 P)

(2013/C 86/12)

Kohtumenetluse keel: inglise

Pooled

Apellant: Isdin, SA (esindajad: advokaat H. L. Mosback, *abogado* G. Marín Raigal, *abogado* P. López Ronda, *abogado* G. Macias Bonilla)

Teised menetlusosalised: Siseturu Ühtlustamise Amet (kaubamärgid ja tööstusdisainilahendused), Bial-Portela & Ca, SA

Apellandi nõuded

- tühistada vaidlustatud kohtuotsus;
- kinnitada Siseturu Ühtlustamise Ameti esimese apellatsioonikoja 6. aprilli 2001. aasta otsust lükata vastulause tervikuna tagasi;
- mõista kohtukulud välja Bial-Portela & Ca, SA-lt.

Väited ja peamised argumendid

Apellant väidab, et Üldkohus on moonutanud tõendeid, kuna ta leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktis 34, et „apellatsioonikoda leidis vääralt, et tähiste vahel puudub foneetiline sarnasus“. Erinevalt Üldkohtu tuvastatust ei leidnud aga apellatsioonikoda tegelikult vääralt, et tähiste vahel puudub foneetiline sarnasus, vaid ta analüüsis tähiste foneetilist sarnasust õigesti ning tegi järelduse, et foneetilisest sarnasutest hoolimata on asjaomaste tähiste tervikkõla erinev. Apellant leiab, et eespool kirjeldatud apellatsioonikoja järeldust, mida Üldkohus moonutas, tuleb kinnitada.

Veel väidab apellant, et Üldkohus moonutas faktilisi asjaolusid, kuna ta leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktis 40, et „klassi 3 kuuluvaid kaupu ja suurt osa klassi 5 kuuluvatest kaupadest [...] turustatakse tavaliselt selvehallide väljapaneku teel ning tarbijad teevad nende kaupade vahel valiku pakendite visuaalse vaatluse põhjal“. See tuvastatud faktiline asjaolu ei põhinenud mingitel tõenditel, mistõttu on moonutatud neid faktilisi asjaolusid, millel kohtuotsus oleks pidanud põhinema. Pealegi ei esitanud seda faktilist asjaolu mitte ükski pool, nii et seda oleks saanud arvesse võtta ainult juhul, kui tegemist oleks hästi teadaoleva asjaoluga (ning arvestades argumente, mis toetavad selle faktilise asjaolu väheusutavust, võrduks selle käsitlemine hästi teadaoleva omakorda faktiliste asjaolude moonutamisega). Seetõttu ei saa sellele faktilisele asjaolule tugineda segiajamise tõenäosuse olemasolu tuvastamisel.

Apellant väidab ka, et rikutud on teise poole ärakuulamise põhimõtet, mis on sätestatud kaubamärgimääruse (¹) artikli 76 lõikes 1 (varem määruse nr 40/94 (²) artikli 74 lõige 1) ning et Üldkohus kohaldas vääralt kaubamärgimääruse artikli 8 lõike 1 punkti b ja sellega seotud kohtupraktikat, rikkudes seeläbi liidu õigust. Üldkohus ei andnud vastandatud kaubamärkidele igakülgset hinnangut, mis eeldanuks juhtumi kõikide asjaomaste tegurite arvessevõtmist.

(¹) Nõukogu 26. veebruari 2009. aasta määrus (EÜ) nr 207/2009 ühenduse kaubamärgi kohta (ELT L 78, lk 1).

(²) Nõukogu 20. detsembri 1993. aasta määrus (EÜ) nr 40/94, ühenduse kaubamärgi kohta (EÜT L 11, lk 1; ELT eriväljaanne 17/01, lk 146).